

NOTA BENE

časopis sdružení Benediktus

PRO BLÍZKÉ

... v čase adventním 2008

třetí číslo jednorozčnicku notabene opřt na svřtř!

opřt k dostání u našich distributorů, v domečku, v kostelích, na slavnostech námi pořádaných,....

časopis vychází, jako již tradičně, v adventní, předvánoční době, aby se s vámi podřlil o to, co je u nás nového a co se během uplynulého roku stalo...

toto číslo časopisu vzniká během prvního adventního víkendu na modletinské faře, kde jsme se seřli, abychem tvořili a nechali 3. ročníku notabene spatřit světlo světa. i když za oknem není právě nejvlidněji, uvnitř panuje opravdu tvůrčí atmosféra. oheň praská v kamnech, z trouby se line vůně pečeného kuřete, svařené víno voní skořicí a hřebíčkem. sedíme každý v jednom koutku našeho obýváčku a přemýřlme a piřeme, tvořme a dumáme. jako ve škole při piřemce. atmosféru podbarvují adventní písň. svařené víno je svařené a my si připijme na tvorbu (nejen řervených krvinet, ale i kravinet).... a tak vám, naši milí řtenáři, všem přejeme, aby se naše předvánoční atmosféra přenesla do vašich domovů a dýchla na vás, až budete v ruce držet náš časopisek a budete jej třeba u vánočního stromečku říst.

♥ Co je Nota BENE?

- Časopis pro nás, pro Vás o nás, pro blízke i vzdálené, pro kamárady, zkrátka pro všechny, kteří mají otevřené srdce pro dobré věci. Tedy časopis pro sebe navzájem.
- Časopis, který nám dává vědomí, ře jsme spolu, ře patříme k sobě, ře společně tvořme věčné hodnoty. (Co je pro lásku, je pro věčnost). Skrze tyto stránky můžeme být spolu, i když spolu právě nemůžeme být reálně. Tedy časopis, který sbližuje a sdílí se.
- Časopis o společných oslavách, slavnostech, koncertech, kulturních akcích, setkáních,... Tedy časopis, který informuje.

♥ Jaký je na nás kontakt?

NotaBene, o.s. Benediktus; Klášterní 60, 583 01 Chotěboř; tel. 731402233; e-mail: benediktus@centrum.cz;
http://benediktus.infobar.cz; ř.řtu:155402290/0600; GE Money Bank Chotěboř

Na tuto adresu můžete posílat své podněty, přispěvky, dotazy, také objednávky časopisu.

Od posledního čísla časopisu NotaBene uplynul rok. Uplynul jako voda, přinesl mnoho nového, mnoho dobrého i špatného. Někteří lidé odešli a s nimi to staré, jiní přišli a přinesli nové. A to je život. Něco odnáší, něco přináší, aby něco mohlo skončit a něco jiného začít.

Někde se uzavřely dveře a jinde se otevírají. Jakoby nás sám Bůh postrkoval tam, kam ani my sami často nechceme. Po čase však přijdeme na to, že nás postrkoval právě tím nejlepším směrem. Na místo, kde nás chce mít. A tak si s pohledem nazpět uvědomuji, že nás stále více Bůh postrkuje na cestu Archy. My sami bychom zcela určitě zvolili svou cestu jinudy. Ale musím uznat, že ta Boží cesta je daleko prozřetelnější, i když často bolestnější.

Tak tedy: máme nové zaměstnance, nové „jinak obdarované lidičky“, nový „starý dům“, nový „starý kostel“, atd.... Co se s touhle výbavou dá dělat? Tak to bych tedy také ráda věděla! Naštěstí jsem již dávno přišla na to, že zvědavost není žádná ctnost, a tak se neptám. Nechám raději uplynout další rok a v dalším čísle NotaBene můžu shrnout to uplynulé. Je to o dost pohodlnější, pohlédnout nazpět, než plánovat a odhadovat budoucnost. No ne? Tak zase za rok... Možná i dřív...

bnka

Ve své kněžské službě (jsem farářem ve farnosti na okraji Brna a kaplanem společenství Víra a světlo) jsem se díky táboru hnutí Víra a světlo seznámil s Markem, 34letým mužem, který má epilepsii a mentální postižení. Je to dobrosrdečný a veselý chlapík, který bydlí se svými rodiči. Pracuje doma, a pokud má zaměstnavatel pro něj práci, doveze mu ji domů a on se na ni vrhne. Marek rád jezdí městskou hromadnou dopravou. Když mu dáte svoji adresu, často a rád vás bude neohlášeně navštěvovat. Rád chodí na setkání společenství Víry a světla, navštěvuje kulturní akce, sleduje televizi a miluje pořádek.

Po určité době se Marek rozhodl připravit se na křest. Když jsem se jej ptal, proč se pro křest rozhodl, odpovídal: „Abych se něco nového naučil,“ nebo „Abych se nenudil,“ a podobně. Připravoval se poměrně dlouhou dobu a loni o Veli koncích přijal svátost křtu, biřmování a Eucharistie. Prožil to s rodinou jako slavnost. Rád se aktivně zapojuje, a když je to možné, ministruje. Několikrát mi říkal, že by chtěl dělat to, co dělám já, tu „farářinu“. Že by to nemělo být těžké říci nějaké „ty řeči,“ které se v kostele říkají, jako například: „Děkujeme, že jste přišli do kostela“. A za to se pak berou peníze, což se zřejmě Markovi jeví jako snadný výdělek. Vždycky mě to rozesměje a Markovi vysvětluji, že se na to musí studovat a že to není zas tak snadné. Marek má hned odpověď, že by si za „pětikilo“ koupil nějakou tu křížku, a že by mu kamarádi pomohli. Nakonec od čeho jsou kamarádi?... Jsem rád, že takto Marek kněžství trochu odlehčí a uvědomuji si, že tato služba by se skutečně dala zredukovat na odříkávání slov, která se „mají říkat!“ Dvakrát jsem Marka vzal s sebou na svoji přednášku. Marek mi promítal prezentaci a já jsem učeně hovořil. Poslední přednáška byla, jak naznačili posluchači, hodně suchá. Snad to aspoň Marek svou přítomností trochu zachránil...

Marek mě učí opravdovosti a odlehčuje někdy to, co by v mé kněžské službě mohlo být příliš zatíženo pocitem velké důležitosti a nadřazenosti. Marek mou práci bere jako každou jinou práci. Nelíbí se mu ovšem, že často nemám čas, že neberu telefon nebo že nejsem doma. „Faráři nemají čas,“ komentuje to. A já si uvědomuji, jak často se schovávám za slova „nemám čas“ a „mám toho hodně“... Často si myslím, že bych měl dělat něco důležitějšího, než trávit čas s Markem, ale na druhé straně vnímám, že právě zůstat s ním je důležité, že to potřebuje on i já. Učí mě to být zakotven v přítomném okamžiku a obdarovat jiné svou přítomností, když to zrovna potřebují. Marek se nechal pokřtít, aby se „něčemu novému naučil,“ jak říká. A já bych se zase chtěl něčemu naučit od Marka, protože vnímám, že ty nejdůležitější hodnoty v životě dobře chápe a může „uzdravovat“ moje pocity důležitosti, nestíhání a snahu být stále perfektní. Tak bude učení obohacením pro nás oba a náš vzájemný vztah zůstane pružným. Markův dar trávit čas s druhými mi pomáhá ve chvílích, když někdy žiji tak, jako bych neměl na přítomnost čas.

Díky, Marku!

S Markovou asistencí napsal Jindřich Kotvrda

Krásy Modletína

Na Modletíně začínáme budovat komunitu pro lidi zdravé a pro lidi s postižením. Zázemí jsme našli na bývalé faře. Během opravy budovy fary a s úpravy jejího okolí jsme začali odkrývat duchovní i historickou hodnotu tohoto zapomenutého místa. Postupně bychom Vás tedy chtěli informovat nejen o našich současných záměrech na Modletíně, ale také o bohaté historii tohoto místa.

Historie kostela sv. Anny na Modletíně

Na místě dnešního kostela byl od nepaměti tradován příběh o zázračném léčivém svatoanenském prameni. Na něm dle tradice vznikla již koncem středověku kaplička. V roce 1699 byla vystavěna dřevěná kaple. Kapli nechala postavit Adamína Hochberková jako poděkování za brzy rozpadla. Na jejím místě pak vystavěna kaple zděná, jež je podlé kaple sloužila v době, kdy rozvoj lázní a následně i rozvoj kaple sv. Anny průběžně opravována. K tomu, že kaple byla povýšena na duchovní správa s trvale usazeným

uzdravení z nemoci. Kaple se však byla v letech 1720 - 1721 jádrem dnešního kostela. V této Modletín a Hostětinky zažívaly spřátelství. V průběhu 18. století byla Josefské církevní reformy vedly filiální kostel a byla zde zřízena kaplanem. Předem 19. a 20. století

vedl k většinu záměru přestavby vč. baptisteria a věže. Původní plán však nakonec byl zredukován na přestavbu sakristie a nahraden za dožilou dřevěnou předstí byl vybudován zděný nartex. To vedlo i k přesunu kamenného ortu Schmielddu ze Schmielddu z pozice nad vstupem do kostela do sčlu na severní straně nartiku - dle tradice nad místo vyvěráni zázračného pramene. Ten zvniel s přestavbou silnice a s hlubším zásahem do podloží. Tato přestavba z let 1910 - 1913 dala kostelu jeho

dnešní podobu. Po dlouhých letech příprav byl ve 40. letech kostel opatřen novou kryptinou z eternitových šablon. Patrně v téže době došlo k elektrifikaci kostela. V roce 1941- 42 byl akademickým malířem a mystikem R. Adámkem nově upraven interiér kostela a natřeny nástennými a nástropními malbami, jež byly silně poškozeny neodbornou „opravou“ v 90. letech 20. století. Původní mobiliář, oltář a varhany v barokní podobě se nedochovaly – postupně došlo k výměně. Po roce 1990 byl kostel vyprázdnen, řada soch a drazů zničena, boční oltáře byly poškozeny. Po smrti posledního stálého faráře P. Josefa Jahody v roce 1960 nemá farnost přímého duchovního správce a je v současnosti zajišťována děkanem chotěbořským. To jistě vede k menší četnosti bohoslužeb, sníženímu užívání a tím k menšímu rozsahu oprav. Tento stav je spouzdaviněn totalitní politikou režimu v letech 1948 až 1989, jež měla dlouhodobý dopad na celkový stav života na vsi – snížení populace, stězace, zhoršení ekonomiky drobných obcí.

zpracováno na základě SHP PhDr. Pavla Zahradníka a Ing. Arch. Jana Hubáčka

Na podzim letošního roku si sdružení Benediktus kostel sv. Anny pronajalo. Hlavním důvodem pronájmu je oprava tohoto kostela. Dokumentaci pro rekonstrukci zpracovali Ing. Arch. Jan Hubáček a Ing. Arch. Tomáš Koreček. Koncem října Benediktus podal zpracovaný projekt se žádostí o finanční podporu z Evropských strukturálních fondů do programu Rozvoje venkova. Pokud se tuto dotaci podaří získat, v roce 2009 by se měla zrealizovat I. etapa celkové rekonstrukce, tj. oprava krovů, výměna střešní krytiny a výměna oplechování, včetně nových okapů. Tato I. etapa bude stát cca 1. 700. 000 Kč a bude nutné dofinancovat částku ve výši 10 % celkových nákladů. V dalších letech chce Benediktus v opravách pokračovat.

V lednu bude zahájena veřejná sbírka za účelem rekonstrukce kostela sv. Anny na Modletíně. Během celého roku tedy můžete přispívat na konto této veřejné sbírky. Číslo účtu je **1478027389/0800**. Bude také uspořádána sbírka formou sběracích listin v okolních vesnicích. Během roku proběhne v kostele několik benefičních koncertů, jejichž výtěžek bude také použit na opravu kostela. První koncert si můžete přijít poslechnout o Vánocích, 26. 12. v 16 hodin. Všichni jste srdečně vítáni! Předem děkujeme všem dárcům, kteří podpoří opravu této duchovní a historické památky.

Svatá Anna, patronko kostela, oroduj za nás a za toto místo, které si Bůh vyvolil..

Z knihy: *Znamení odkazující k nebi - Rozhovory nad Biblií s profesorem teologie Janem Hellerem:*

redaktor: Pracoval jsem v Jedličkově ústavu jako vychovatel pro postižené děti. Tam jsme si spolu s rodiči postižených dětí museli klást otázku Proč? Nedávno nám do vysílání telefonoval rozezlený posluchač, který se nás ptal, jak můžeme věřit v Boha, protože kdyby existoval, nemohly by se přece rodit postižené děti. Co byste mu na to odpověděl?

profesor Heller: Asi bych mu neodpověděl žádným tvrdým slovem, protože každému z nás je darován jiný obzor. A on má z toho obzoru před očima určitý výsek, který ho vede k tomuto závěru. Je to dáno jeho nevěrou v to, že Pán Bůh ještě něco udělá. Já jsem přesvědčen, že Bůh ve své moci dopouští jen to, co je v jeho silách nějakým způsobem navrátit. Ovšemže neříkám ani kdy, ani jak. Ale jsem přesvědčen, že v budoucnosti nového věku nám Bůh nezůstane nic dlužen. My nemáme na všechno odpovědi a lidem, kteří se vážně ptají po příčině svého utrpení, můžeme odpovědět jenom svým životem, který budeme žít navzdory všemu zlu a bolesti v radosti a naději Hospodinově.

Z knihy: *Na plovárně; rozhovor Marka Ebena s dětským psychologem Zdeňkem Matějčkem:*

M. Eben: Jeden z nejtěžších křížů, jaký mohou rodiče nést, je těžce handicapované dítě. Jak v tom může pomoci dětský psycholog?

Z. Matějček: Před lety, v hlubokém socialismu, za mnou přišel redaktor z novin, které dělaly anketu o hrdinství. Chtěl ode mne nějaké příklady. Vzpomněl jsem si na několik rodin s postiženými dětmi. Na rodiče, které dokázali zařídit sobě i tomu dítěti přijatelný, snesitelný život. Popsal jsem mu to a řekl jsem: „To je skutečně velké hrdinství.“ Tak to je! Jedná se o jednu z nejtěžších zkoušek, jakou může člověk v životě podstoupit, o jeden z největších úkolů, jaký na sebe může v životě vzít. Ti, kteří to dokáží, si zaslouží mnohem víc úcty, obdivu a uznání, než kolik jsme jim schopni přiznat.

Archa je loď, na které plujeme tímto světem, společně s těmi nejslabšími. S lidmi postiženými. S lidmi, kteří jsou zdánlivě méně obdarovaní. Zdánlivě. Protože my již víme, že jsou pouze jinak obdarovaní. Proto lidem s postižením říkáme lidé jinak obdarovaní.

V Benediktu se inspirujeme životem jiných komunit Archy. Učíme se žít ve společenství. Odhalovat své povolání k životu ve vztazích s postiženými i se sebou navzájem, ke spolupráci, k budování komunity,... V komunitě jsou všichni povoláni k tomu, aby spolupracovali. Spolupracujeme proto, že se máme vzájemně rádi a cítíme, že chceme žít a kráčet stejným směrem. Každý má svůj dar, který se snaží rozvíjet, každý má svoji práci. Komunita vyžaduje přesnou organizaci a disciplínu. Platí to pro společný život, kde je třeba vařit, nakupovat, umývat nádobí, uklízet, prát, přijímat návštěvy, zabezpečit finance, sponzorování,

Důležitou součástí společného života je práce - možnost rozvíjet svojí zručnost, realizovat se v něčem, co umím, co mě baví, co je užitečné a prospěšné ostatním. Podobně jako v jiných Archách fungují různé dílny i u nás, snažíme se společně vyrábět svíčky, tkát dečky, koberečky, tašky, vyrábět keramiku, pracovat na zahradě, ... Dílny jsou místem společné práce, tvořivé

činnosti, terapie a hlavně místem intenzivních vztahů asistentů a lidí s mentálním postižením.

Snažíme se, aby své důležité místo v komunitě měly také sváteční chvíle - společné modlitby, výlety, setkání, oslavy. Svátek je pokrmem pro srdce, vrací naději a sílu, abychom mohli přežít utrpení a problémy každodenního života. Lidé potřebují tento čas, kdy se všichni setkají, děkují za společenství, za život, společně si zapívají, zatancují, popovídají.....

Službou pochopíme, že postižený člověk je takový jako my. Vždyť každý nese v sobě postižení nějakého druhu. Každý potřebuje být milovaný, vážený, potřebuje mít místo, které se může nazvat rodinou nebo společenstvím lidí, kterým úplně věří. Potřebuje cítit, že lidé si přejí jeho rozvoj.

BeneBend (jinak obdarovaná kapela)

je název nové kapely, která vznikla z velkého nadšení do hraní a zpívání.

BeneBend v překladu znamená „Dobrá kapela“. Znamená to, že si v ní každý dobře zahráje. A myslím tím opravdu každý! V této kapele může hrát úplně kdokoli. Je to snad jediná kapela, kde nezáleží na hudebním talentu. Má totiž v podtitulu „jinak obdarovaná“ kapela (členové kapely mají většinou jiné dary, než hudební..).

Hned při prvním veřejném vystoupení slavila tato mladá kapela úspěch. Dělalala předskokanskou kapelu Trabandum. Vzápětí si ji vybrali Bratři Ebenové, aby hrála před jejich vystoupením v klubu Čechovka. A pak už se nabídky jen hrnuly.. V létě vystoupila na modletínské pouti, v září při Svatováclavském zpívání a mnoho dalších nabídek přichází.

Kapela má kolem dvaceti členů (podle toho, kolik se jich zrovna sejde). Většina hudebníků hraje na perkuse (chrastítka a šustítka) z různých končin světa, ale také na nástroje vyrobené vlastními rukama (výborné je třeba Renatčino jaboroo - hudební nástroj z tykve). Tři nebo čtyři hudebníci hrají na „opravdové“ nástroje, jako je kytara, klavír, klarinet, housle.. Zpívá, kdo může.

Kulturní dvířka

Co se týká repertoáru, jde o vlastní tvorbu člena kapely

Zdeňka Nováka (zpívanou většinou v kalifornské angličtině), dále židovskou hudbu a lidové písně.

Možná by stálo za to zmínit se o tom, jak probíhají zkoušky kapely. Každý člen do něčeho mlátí, nikdo neví, co má dělat, ale všichni jsou šťastní, sem tam dokonce někteří v extázi. A nakonec z toho kupodivu vyleze hudba.. Všichni zapomenou na svět kolem sebe a vytváří spolu něco nového. Nové zvuky, zpěvy, hudbu. Měli byste vidět rozzářené oči hudebníků (když třeba tlučou do bubnu nebo chrastí s rumbakoulí).

Víte, co je v této kapele patrné? Každý člověk má cit pro hudbu. V každém hudba něco probouzí, evokuje, rozžehne. Jednou jsem natáčela videoklip s touto kapelou. Venku pršelo. Kapelník udal základní melodii na elektrickou kytaru a všichni se postupně přidávali, až vytvořili úžasnou hudbu, která byla pro tu chvíli jedinečná, neopakovatelná. Všichni byli tou hudbou pohlceni, vnímali její krásu. Vždy, když se dívám na videoklip z této chvíle, táji se mi dech.

Jestli máte chuť s někým sdílet hudbu, jestli jste měli sen hrát v kapele, jestli rádi zpíváte, ale měli jste ze zpěvu vždycky jen dvojku, věřte, že BeneBend - dobrá kapela, Vás přijme s otevřenou náručí.

hudební kritička RJ

.. na rumbakouli hrajeeee :

Nikolaaaaáá

.. na ořechová chraštítka :

Ivaaaaáá

.. rytmus drží : vlastíííííííí

.. kokosový ořech ovládá :

Katkaaaaaáá

.. na bubínek z kaktusu :

Maruškaaaaaáá

.. na druhý bubínek z

kaktusu : Renataaaaaáá

.. na tamburínuuuuu :

Jirkaaaaaáá

.. a kytaru dráždí :

Zdeněéééééééé

Plánujeme

♥ Vánoční koncert

26. 12. v 16 hodin v kostele sv. Anny na Modletíně
Anna Dubnová - zpěv, Lucie Jůzlová - klavírní doprovod
repertoár: Antonín Dvořák - Cikánské melodie
Charles Gounod - Ave Maria

a vánoční písně

vstupné dobrovolné, výtěžek koncertu bude použit na opravu kostela

♥ Živý Betlém

27. 12. v 15,30 u kostela sv. Anny na Modletíně
Vánoční příběh svaté rodiny s koledami, živými zvířaty a s občerstvením, teplou medovinou.

♥ koncert nevidomých zpěváků z Brna

v lednu v Chotěboři

♥ Pašije - sobota 4. dubna u kaple svaté Anny v Chotěboři

♥ Duhové doteky -

sobota 16.5. v chotěbořské sokolovně
V rámci duhových doteků plánujeme první ročník **hudebního festivalu Máme na to?** Tento festival (nejen pro mladé), se bude konat v sokolovně a na prostranství za sokolovnou.
V odpoledních hodinách budou dílny (malba v ulicích, batika, keramika, malování, tkaní,...)

♥ Pout' u svaté Anny na Modletíně, v neděli 26. 8. 2009 - Traband

Benediktus Vás srdečně zve na

ŽIVÝ BETLÉM

s Josefem, Marií, Ježíškem, hudešky, pasáčky, živými
zvířaty ...

27. 12. 2008 v 15,30

u kostela sv. Anny na Modletíně

Vánoční příběh svaté rodiny

Přijďte si zazpívat koledy.

Gloria in Excelsis Deo

Vánoce versus vánoce

„Děti, tak co, jak se těšíte na Vánoce?“, zeptala jsem se tuhle svých předškoláčků v hudebním kroužku, který vedu. To jsem ale asi neměla dělat, protože v tu ránu se na mě děti začaly mačkat ve snaze ocitnout se co nejlíže mému uchu. „A já dostanu Spidermana!“ „A mně přinese Ježíšek panenku s kočárkem!“ „A já si přeju nákladák!“ Usmívala jsem se a snažila se rozrušené děti utišit. Jenže to šb docela těžce, měly pusinky plné dárků...

Večer jsem nad tím přemýšlela. Pro děti znamenají Vánoce jenom dárky, které jim přinese Ježíšek. Ano, patří to k dětství a je to tak správně. Ale jak je to s dospělými? U každého je to jinak. Někdo prožívá Vánoce duchovně, jiný se více věnuje své rodině a návštěvám a další se třeba zasněně kouká na pohádky. Ano, každý to má jinak a je to fajn. Ale... Zdá se mi, že čím dál víc lidí prožívá Vánoce stejně jako ti moji broučci ve stylu „Vánoce jsou tady proto, abych toho dostal co nejvíc, čím dražší, tím lepší. Elektronika, luxusní parfém, značkové oblečení, hlavně aby toho bylo hodně a pro mě!“ Když si tohle myslí pětiletá beruška, je to rozkošné. Když si to myslí čtyřicetiletá žena, je to... Jaké vlastně? Proč to také není rozkošné? Pojďme si to rozebrat, čím se vlastně liší dospělí od dětí???

Chvilku váhám s odpovědí, ale myslím, že jsem už tu správnou našla: *Tím, že domýšlí vše do důsledků.* „Už se nemůžeš koukat na televizi, musíš jít spát.“ „Ale mami...“ „No tak, ráno bys byl unavený!“ „Musíš tu hračku Amálce vrátit, není Tvoje.“ „Ale mami...“ „No tak, Amálka by byla smutná!“

Jak je to vlastně s tou naší předvánoční nákupní horečkou? Chováme se jako dospělí? Domýšlíme vůbec v zápalu boje důsledky? Domýšlíme důsledky, když místo ručně vyrobené svíčky kupujeme tu zlevněnou, kterou musely vyrábět děti v Číně v nelidských

podmínkách? Domýšlíme důsledky, když svoje peníze dáváme velké drogerii místo toho, abychom finančně podpořili chráněné dílny a zároveň je motivovali k další výrobě? Domýšlíme důsledky, když místo balicího papíru šetrnému k přírodě koupíme ten křídový, lesklý, hladký a dokonale barevný?

„Lidičky, měli byste kupovat vánoční dárky tam, kde to někomu něco přinese. Vždyť máte tolik možností, stačí se jen rozhlédnout...”

„Ale Pane Bože...”

„No tak, buďte rozumní! Buďte si jistí, že každému z Vás udělají mnohem větší radost trochu nedokonalé smaltované náušnice vyrobené sláskou, než luxusní a dokonalé hodinky vyrobené neosobními stroji, které neumí mibvat. A těžko říct, proč se čím dál tím víc tento fakt snažíte maskovat. Ale na mě si nepřijedete, já Vás znám jako své boty!”

Úplně cítím, jak se Pánbů usmívá. A musím se usmívat taky, má totiž zase jako vždycky nakonec pravdu... Jako maminka:o)

MD

Vánoční příběh

Bůh se rozhodl, že pošle na svět svého syna, aby spasil lidi od hříchů a ukázal jim, jak správně žít.

Poslal proto svého anděla, archanděla Gabriela, jako svého posla do města Nazareta, kde žila dívka jménem Maria. Byla zasnoubená s mladým mužem z rodu krále Davida. Ten mládenec se jmenoval Josef. Archanděl se za velké záře objevil v Mariině pokojíku a řekl jí: „Bud' zdráva, Marie, Bůh je s tebou.“ Maria se náramně polekala toho oslepujícího jasu, ale také nerozuměla tomu, co jí archanděl říká.

„Neboj se, Marie,“ uklidňoval dívku archanděl, „Bůh tě má rád. Stane se, že se ti narodí dítě, bude to chlapec a dáš mu jméno

Ježíš. Bude se nazývat Syn Nejvyššího a bude navěky kralovat nad svým lidem," oznamoval archanděl Marii dobrou zprávu. Ale Maria se zeptala: „Jak to, že se mi narodí dítěátko, vždyť ještě s Josefem nebydlíme spolu?“

Anděl pokýval hlavou, to byla důležitá otázka. „Sestoupí na tebe síla samotného Boha. Proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Synem Božím. Vždyť u Boha přece není nic nemožné," vysvětlil archanděl. Maria byla velmi zbožná a věděla, že Bůh způsobil mnoho zázraků, dokonce stvořil celý svět. Proto sklonila hlavu a řekla: „At' se mi stane, jak Bůh chce. Jsem jeho služebnice." Archanděl se na ni zářivě usmál a odešel.

Josef brzo poznal, že jeho snoubenka čeká dítěátko. Byl z toho smutný, protože měl Marii velice rád a bál se, že jeho dívka miluje někoho jiného. Byl to ale hodný a spravedlivý muž a nechtěl Marii ublížit. Proto se rozhodl, že se s ní rozejde. Ale i jeho v noci navštívil anděl a řekl mu: „Josefe, synu Davidův, neboj se a vezmi si Marii k sobě do domu. Dítě, které čeká, je z Božího Ducha. Bude mít syna a ty mu dáš jméno Ježíš. Budeš se o oba starat." Josef byl moc rád, protože mohl se svou Marií zůstat a spolu s ní vychovávat Božího Syna.

V těch dnech vládl nad Svatou zemí císař Augustus a ten poručil: „Všichni lidé v mé říši budou sepsáni, každý v tom místě, odkud pochází." Proto šel Josef s Marií z Nazareta do města Betléma, odkud byla Josefova rodina, rodina krále Davida. Do Betléma se sešla velká spousta lidí, a tak když Josef a Marie hledali ubytování, všude bylo plno. Ani u příbuzných, dokonce ani v hospodě už neměli volné pokoje.

„Musíme najít alespoň nějakou střechu nad hlavou, myslím, že se dítěátko už brzo narodí," řekla Maria Josefovi. Ale opravdu nikde v celém městě se pro Svatou rodinu nenašlo místo. Naštěstí hned

za městem našel Josef přístřešek, jaký si staví pastýři. V chlévě stál volek a oslík, bylo tam trochu slámy. A tam se Marii narodil syn. Zavinula ho do plénky a položila do jesli, kam se dává zvířatům seno. Josef se snažil, aby to bylo alespoň trochu útulné a pro Pannu Marii i malého Ježíška pohodlné.

V kopcích okolo Betléma pásli svá stáda pastýři. Přišel k nim anděl a jeho světlo je ozářilo. Pastýři se velmi báli, ale anděl jim řekl: „Nebojte se, mám pro vás radostnou zprávu. Dnes se v Betlémě narodil spasitel světa. Jistě ho poznáte. Je to dítě ovinuté v plénkách, položené do jesli," a náhle byl na nebi veliký zástup andělů, kteří chválili Boha a zpívali: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle." Pastýři spěchali do Betléma, jak jim řekl anděl. A našli Marii, Josefa i dítěátko ovinuté v plénkách. Vyprávěli, co jim anděl řekl, a všichni, kdo to slyšeli, se tomu velice podívovali. Pastýři se pak vrátili ke svým stádům, radovali se, oslavovali a chválili Boha.

V těch dnech přišli do Svaté země také tři králové z východu, Kašpar, Melichar a Baltazar, a ptali se: „Kde se narodil král králů, spasitel světa? Viděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit." Hvězda je pak vedla až k betlémské chýši, kde uviděli Ježíška. Padli před ním na kolena, klaněli se mu a předali přinesené dary - zlato, kadidlo a myrhu. Přišli s velikým doprovodem a všichni se tomu podívovali.

Jak stojí psáno, Maria to všechno uchovávala ve své mysli a přemýšlela o tom.

Později to vyprávěla svatým apoštolům a ti to pro nás zapsali do Evangelia. Proto si každý rok připomínáme Vánoce tak, jak se skutečně staly.

Terezie Radoměřská, z knihy Vánoce pro kočku

To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. Jan 1,5

Bůh dal člověku zemi, aby na ní žil a moudře jí spravoval.

Aby země žila

Všichni, kdo jsme na Zemi, žijeme v nějakém prostředí - v nějakém státě, v nějaké přírodě, v nějaké kultuře, v nějakém společenství, v nějakém vztahu k tomu, co nás přesahuje. Tyto všechny životní podmínky dohromady na určitém místě, dejme tomu třeba na Vysočině, podmiňují jedinečný způsob života člověka a vytváří spolu s ním určitou konkrétní krajinu.

Každá **krajina spolu s člověkem** tvoří jeden dohromady fungující celek, něco **jako tělo**. A tak jako různé součásti těla musí fungovat v harmonii, tak i všechny součásti krajiny musí pracovat v souladu, aby krajina přežila. Lidé, zvířata, půda, voda, rostliny, slunce, ... Každá z jejích součástí má svoji důležitou funkci.

Stromy dělají stín, vytvářejí podmínky pro život dalších živočichů, a když se pokácí, postaví se z nich třeba dům; nebo dřevem můžeme topit. Pole, louky a zahrady slouží převážně pro získávání potravin, ale zároveň také tvoří prostředí důležité pro život dalších rostlin a zvířat.

Člověk svým hospodařením ovlivňuje krajinu, krajina ale zároveň naopak formuje život lidí. Zásadní vliv krajiny je především ve vytváření biologických podmínek pro život a poskytování úrody, formuje ale také rytmus života člověka třeba cyklem ročních období, střídáním počasí. V konečném důsledku ovlivňuje všechny činnosti, až po slavnosti a svátky.

Pro **udržitelný život lidí na zemi** je velmi nebo spíš životně důležité **být si vědomi** tohoto napojení člověka na krajinu, těch tisíců důležitých **vztahů** - třeba mezi sluncem na obloze a uhlím v kamnech, mezi oxidem uhličitým letícím z komína a listy stromů, mezi teletníkem ve družství a řízkem na talíři, mezi ovci v horách a teplou peřinou, mezi fyzickou prací a zdravým tělem, mezi sterilní čistotou a alergií, mezi hnědouhelnými pánvemi a horkou vodou v bojleru, ale také mezi občanskou válkou v Kongu a součástkami do mobilů a notebooků, mezi prací „rozvojových a zastalých“ zemí a blahobytem „vyspělých“ zemí, mezi nelegální těžbou dešťných pralesů a železem v karoseriích našich automobilů, mezi prací pětiletých dětí v Bangladéši a krásným oblečením v zářících značkových obchodech.

S rozvojem technologií a s tím souvisejícím usnadněním získávání obživy se pomalu otupuje přirozené vědomí těchto základních vztahů člověka a krajiny. Zároveň s globalizací v oblasti informací, techniky a průmyslu přichází i globalizace v oblasti zemědělství. Působí zde tlak principů „volného trhu“ - vyrábět co nejefektivněji, samozřejmě především finančně. Pěstovat pouze plodiny, které jsou rentabilní, ostatní kupovat odjinud. Význam zemědělství jako hlavního činitele hospodaření v krajině je však samozřejmě mnohem širší, než jen globálně efektivní produkce potravin. Péče o přírodu, tvorba krajinné kulisy, zaměstnanost a kvalitní život venkova, ekologická stabilita, částečná lokální soběstačnost.

Jedna ze základních ekologických pouček říká, že čím je druhová pestrost krajiny vyšší, tím je krajina stabilnější. Myslím, že toto pravidlo se dá rozšířit i na pestrost hospodaření mimo zemědělství, třeba v průmyslu, a dlouhodobou stabilitu života člověka v krajině.

Pro trvale udržitelné hospodaření v krajině je kromě zemědělství také důležité rozumné hospodaření v oblasti průmyslu, ve kterém se vlastně zpracovávají produkty krajiny. Mnoho století se postupně zdokonalují a zesložitují **technologie zpracování** materiálů na hotové výrobky, základní principy však většinou zůstávají stejné. Toto základní „know how“ je dalším z důležitých prvků stability krajiny. Jedná se zde vlastně opět o znalost vztahů mezi částmi krajiny, tentokrát specializovanou na výrobu věcí pomocí dostupných materiálů. Pro ilustraci jeden z příkladů: při letní cestě mezi ukrajinskými horami jsem si uvědomil, že pro získání materiálu na stavbu domu není nutné mít milión, telefon v kapse a stavebniny za rohem, ale že pro stejnou kvalitu stačí řeka se svými strukturovanými naplaveninami a stádečko ovčí nastráni.

Žijeme dnes v době, kdy se dá úplně všechno koupit za peníze. Od kvěťáku po bydlení. Proč se tedy starat o něco jiného, než o to, jak ty peníze získat? Ovšem pak je zde otázka hodnoty. Na jedné straně je hodnota toho, že vím, jak si co vyrobit. Na druhé straně je ale potíže s reálnou hodnotou peněz a jejich dlouhodobou trvanlivostí. Pokud bych se to na zjednodušeném příkladu pokusil personifikovat: jakou hodnotu pro společnost má zručný člověk, který polovině vsi pomůže položit podlahu nebo opravit auto, oproti realitnímu makléři, žijícímu ve vile za vysokým plotem?

Je škoda, když pro nás krajina ztrácí význam tím, když si všechny potraviny koupíme v obchodě – je to přece levnější a nevyplatí se nám dřít se na zahradě nebo na poli. Čím dál častěji vidíme stromy v sadě obalené ovocem, které nedá užitek, protože o něj nikdo nestojí; radši si koupíme pasterizovaný džus nebo vitamíny v krabičce. Je škoda, když kousek hlíny u domu nedá užitek, protože kupujeme brambory z Maroka nebo hovězí z Argentiny.

Tak jako je tělo nemocné, když některá z jeho částí nefunguje správně, tak i krajina s člověkem uprostřed trpí, když některá z jejích součástí je zraněná.

Je škoda, když se přebývání člověka na zemi redukuje na snahu „bez námahy vydělat“ a „v klidu si to užít“. Je to škoda nejen pro něj, ale i pro jeho následníky, a v dnešním propojeném světě dokonce i pro mnoho lidí a krajín na opačných koncích země.

Ale jak to všechno pojmout a uchopit? Chce se mi říct: **Žijme s vědomím věčnosti!**

MJ

Nespočet dobrovolnických brigádních hodin bylo zapotřebí k tomu, abychom v létě mohli při vítat na Modletíně první návštěvníky...

Svatoanenská pout' na Modletíně

Od chvíle, kdy jsme poznali historii Modletína, jeho slavných poutí, vymizelých řemesel, lázeňských procedur..., bylo naším snem vrátit na toto místo život. Obnovit slavné svatoanenské poutě, pozvat pamětníky a všechny, kteří mají k Modletínu nějaký vztah.

A letos jsme si řekli, že zahrada kolem bývalé fary, a také my, už jsme připraveni. Po mnoha, snad dokonce 40 letech, jsme tak s napětím a obavami začali pout' chystat. Několik dní předem jsme zahájili velké přípravy. Naložili jsme prase, vyráběli a připravovali pout'ové atrakce, pekli perníky, utápěli utopence, sekali trávu, cvičili zpívání a divadlo, uklízeli kostel a mnoho dalšího.

V neděli jsme se probudili do krásného červencového počasí. Hlavním a počátečním bodem poutě byla samozřejmě mše svatá. V malém kostelíku se sešlo velké množství lidí, dokonce se někteří ani nevešli dovnitř. Všechny naplňovala hluboká atmosféra, která zde panovala.

Po mši se pout'ové „procesí“ přesunulo na farní zahradu. Ve směnárně si bylo možno směnit groše a za ty pak střílet ve střelnici, učit se tkát, smaltovat, zdobit perníky, dělat keramiku a spoustu jiných věcí. Mohli jste si dopřát kousek pečeného prasete nebo jinou dobrůtku. V pozdním odpoledni vystoupila kapela Pilgrim Pimple a proměnila zahradu v taneční parket. Zejména děti a mládežníci se nenechali rytmickými tóny dlouho pobízet. V momentě jste mohli vidět živelnou radost.

Přišli sousedé, lidé z okolí i z větší dálky. Někteří dojatě vzpomínali na staré poutě v tomto kostelíku, někteří vyprávěli, jak „sloužili“ na nedaleké samotě Kubátka nebo jak chodili do školy v Hostětinkách. Někteří potkali známé tváře, které už řadu let neviděli. Navečer se lidé začali pomalu rozcházet... Snad si odnesli trochu nostalgie i radosti...Hodně se jich ptalo, bude za rok pout' znovu?

Návštěva dobrovolníků z Francie

Po svatoanenské pouti nás navštívil pracovní tým dobrovolníků z Francie. Jsou to lidé, kteří žijí v Arše nebo se pohybují kolem Archy, a kteří se rozhodli každé léto vyjet pomáhat tam, kde je potřeba. K nám jich přijelo 8 z bretaňské zakladatel Baptist, jejich kněz v Albánii, nás na chuť do motorové se přidala podařilo bývalých

Večer jsme práci, o to moc hezký také velká cenné pro

Archu v Bretani zakládal v podobných podmínkách, jako jsou na Modletíně. Nezapomenutelný byl Patrick - muž s lehkým mentálním postižením. Neuměl slovo anglicky, my zase francouzsky, a přesto právě s ním se nám komunikovalo nejlíp. Byl to veselý chlapík, jeho zálibou bylo mýt nádobí, dovádět s dětmi, dělat srandičky a také pít velké množství kávy a neustále kouřit. Proto největším jeho zážitkem byl dar, který dostal od Zdeňka - balíček cigaret.

Naplánovali jsme s našimi francouzskými přáteli další spolupráci a přijali pozvání do Bretaně...

se chodili koupat a povídali si o jejich jejich Arše a vyprávěli jim o nás. Byl čas, který jsme vzájemně prožili. A pomoc, za kterou jsme vděční. Velmi nás byly zkušenosti Bertranda, který

Letní dobrovolnické brigády na Modletíně

Během léta jsme však neměli jen pomocníky z Francie, ale také naše zasloužilé dobrovolníky, a některé nové ze Žďáru nad Sázavou. Všem jim patří dík nejen za jejich nadšení a práci!

Ola, oláááá aneb Jak bylo na táboře

Pokud bych měla popsat svůj nejsilnější zážitek z tábora, udělala bych to asi takhle:

Byla to noc, kterou jsem se navzdory ne moc dobré předpovědi počasí rozhodla strávit venku. Na obyčejnou zem jsem si dala alumatku, na ni položila svůj spacák a zachumlaná do dvou svetrů a s tvrdou hlínou pod hlavou jsem dýchala srpnovou trávu a bez brýlí mžourala nahoru a snažila se rozpoznat Velký vůz. A usnula jsem tvrdě a nic se mi nezdálo a bylo mi dobře. „Maru, Maru,“ slyším hlas jakoby z velké dálky, „vstávej, vždyť prší!“ Otevřela jsem oči a nade mnou už nebyly hvězdy, ale tmavá a zatížená obloha a Blanka utíkající pod střechu. A v tu stejnou chvíli jsem pocítila, jak jsem vlastně celá promočená, uviděla na alumatce stojící vodu a v ní trochu jehličí. Rychle jsem vstala a musela jsem se smát, když mi z mokrých vlasů stékaly kapky dolů po čele. Dodnes nechápu, jak jsem mohla tak tvrdě spát v dešti a nevzbudit se sama...

Proč je to můj nejsilnější zážitek z tábora? Bude hodně patetické, když napíšu, že tato laskavá příhoda vlastně symbolicky popisuje celý průběh toho **mého** tábora? Koukejte:

Byl to tábor, na který jsem se i přes ne moc příznivé předpovědi ostatních rozhodla jet. Zachumlaná trochu předsudky jsem si našla to své místo v celé té komunitě mezi Dawňáky, nevidomými, speciálními pedagogy, autistou, knězem, mentálně postiženými a dobrovolníky. Pod hlavou jsem měla tvrdý chléb každodenních starostí a front na sprchu a jako srpnovou trávu jsem dýchala přítomnost mé hůře vidící Kačky s nepopsatelnou fantazií. Měla jsem brýle, ale i přesto jsem mžourala do očí nemluvící Lucky a snažila se v nich najít Velký vůz. A usnula jsem tvrdě a nic se mi nezdálo a bylo mi dobře. „Maru, Maru, vstávej, vždyť tohle je Radost,“ vidím Lucku, jak poskakuje za zpěvu ostatních. „Maru, Maru, vstávej, vždyť tohle je Láska,“ vidím Nikolku, jak se celou svou váhou vrhá na Věrku, aby ji polechtala a pohládila ve vlasech. „Maru, Maru, vstávej, vždyť tohle je Krása,“ vidím Pěťu, jak její ruce rozkošně upatlané od čokolády porcují čerstvou buchtu pro ostatní. „Maru, Maru, vstávej, vždyť tohle je Humor,“ vidím, jak slavíme Vánoce v srpnu. „Maru,

Maru, vstávej, vždyť tohle je...Život," vidím, jak se ostatní koupou v bazéně a já čtu nadšené Katce pověsti a Nikola volá „Nikolááá - olááá, olááááá" a Vlastík má plnou pusku sušenky a svítí slunce a já konečně otvírám oči a s údivem zírám. A cítím, jak mi život stéká po mokrých vlasech dolů po čele a já se směju, jak to, že jsem se neprobudila sama už dávno?

Byl to krásný, moc krásný tábor, a měli jsme se dobře. A máme se pořád dobře. A někdy skáču, když ostatní zpívají a jen tak někoho polechtám a pohladím po vlasech a trochu se usmívám, když porcuju buchtu pro ostatní a občas bezdůvodně volám „Ola, oláááááááá..." A nehledám už žádné extrémní podněty a vzrušující okamžiky, protože jsem zjistila, že svítí cí sluníčko u bazénu, sušenky a pověsti je to nejvíc, co může v životě být. Jo a mimochodem, taky jsem zatraceně šťastná...

Marie Dvořáková, dobrovolnice

Z našich dílen

V našich dílnách vznikají ruční, zcela originální výrobky. Každý výrobek je hodnotný tím, že je s láskou vyrobený. A je to na něm „cítiť“. I když není často stoprocentní, vyzařuje z něj to, že je lásky-plný. A v tom je jeho kouzlo, které se nedá přepočítat na peníze. Tento výrobek totiž hřeje... Jen málokdo však vnímá hodnotu výrobku a dokáže ji ocenit. Vždyť například utkat 10 cm látky trvá člověku s mentálním postižením i půl dne! V dílnách se snažíme navazovat na tradiční výrobu našich předků: pracujeme převážně s přírodními materiály – hlínou, čistou vlnou a produkty přírody. Chceme rozvíjet ruční výrobu a učit se stará řemesla, aby se zachovala a předávala dále. Snažíme se aby děti věděly, že je běžné, že svetr se dá uplést jehlicemi, že ošatka se splétá ze slámy a z kořeneků, že koše se pletou z vrbových proutků, že hrníčky se vyrábějí z hlíny, že vlna z ovce se může spřádat a že z vyrobeného vlákna se vyrobí úžasný koberec, apod... Chceme se dělit o radost ze společné práce s jinak obdarovanými lidmi, o radost z vlastnoručně vyrobených výrobků a o radost z toho, že se těmi to výrobky můžeme obklopotvat a že je můžeme darovat i blízkým lidem. Snažíme se o to, aby dnešní děti a vůbec lidé nežili stále více v představě, že všechno, co za něco stojí, se dá pouze koupit v hypermarketu, a nebo že všechno zboží vyrábí nějaký hyperman.

Všechny naše výrobky jsou označeny naší značkou - Benediktus. Na výrobcích lidí s postižením jsou umístovány cedulky s nápisem „Tento výrobek vytvořili lidé s postižením“, bývá u nich i jméno konkrétního člověka. Na ostatních výrobcích, které vznikají v našich dílnách, je cedulka s nápisem „Benediktus podporuje lidi s postižením“.

*Všední den se neskládá z hrdinských činů, ale s láskou
vykonaných každodenních maličkostí*

Lázně babičky Aničky

Za jednoho deštivého, ošklivého srpnového dne, plného splínu a deprese, jsem se ocitl kdesi, na neznámém místě. Byl zde starý, nevzhledný dům v kopcích, uprostřed lesů. Již se chýlilo k večeru, stále pršelo a já byl psychicky na dně. Vzhledem ke svému stavu nebo právě proto, že jsem si pomyslel, že hůř už být nemůže, jsem do toho domu vstoupil.

Já, který jsem byl zvyklý na veškerý komfort v moderně zařízeném bytě, jsem se ocitl se spacákem a kartáčkem na zuby, v této pastoušce... A začaly se dít zvláštní věci. Našla se pro mě světnice, kde byla pohodlná postel a hlavně pokoj a klid. Moje problémy pomalu, ale jistě ustupovaly za pomoci kamarádky, která mě na toto místo dovedla. Pomohla mi najít skrytou sílu v modlitbě růžence. Radost mi přinášely také návštěvy blízkého kostela. Také časté návštěvy kamarádů a krásná okolní příroda, která se ukázala v celé své letní kráse, to vše přispělo k tomu, že jsem si začal připadat jako na lázeňském pobytu.

Toto místo a ten starý nevzhledný dům jsem sám pro sebe nazval „Lázně babičky Aničky“. I když se jednalo o několik málo dní, daly mi tolik, že nikdy na tuto svou „lázeňskou kúru“, sestávající se z pravidelných procházek po nádherném okolí, sdílení se s blízkými a z chvil zamyšlení, nezapomenu.

Bohu díky a Vám kamarádi taky

Váš Forest

Na čekané

Jen tak ...

Celý život nás provází čekání různého druhu. Na jaro, na začátek školního roku, raději na začátek prázdnin, na konec vyučování, na vlak, na milovaného člověka, na konec pracovní doby, na výplatu, na důchod, atd.

I já sám jdu občas na „čekanou“ a naučil jsem se tento, zdánlivě promarněný čas, využívat jaksi racionálně (aspoň doufám). Totiž modlením.

A tak sedím v čekárně u zubaře a modlím se. Tady je čas třeba na celý růženec. Mezi tím, co moje myšlenky směřují k „Vyšší instanci“, probíhá v čekárně rozčilený monolog. Jakýsi pán (zřejmě důchodce) se rozčiluje, že byl objednan na 8,30, a že už je 9,30, a že stále není ošetřen, a že nemá čas na vysedávání u doktora. (Já jsem objednan na 8,00 a nechávám čas pracovat pro sebe.) K nervóznímu důchodci se připojují další nespokojené hlasy a v čekárně vládne „blbá nálada“. Důchodce nevydržel a odchází, ale jakési dusno zůstalo! Chtělo by to odlehčit.

Doposud jsem mlčel. „Jó, i čekat se musí umět.“

TP

Představujeme nové tváře

Autoportrét

„Slečno, na slovíčko!“

Lukáš

„Dovolila jsem si
přinést
hruštičku z naší
zahrádky“

Bára

„Ach jo, čoveče!“

Milena

„Každý den
jezdím ze
Šlapánova“

to je láska na
první pohled

Lukáš

Lenka a Lukáš

Povídání s ...

Žlutovlasá upovídaná maminka a černovlasý vysmátý kluk. Úsměv od ucha k uchu, vždy dobrá nálada. Nerozlučná dvojka, která každý den přijíždí stříbrným autem před náš Domeček ...Tak takhle je známe. A protože víme, že za vším tím optimismem, který z nich září, je ukryt těžký životní příběh, zastavujeme se společně s nimi na chvíli, abychom jejich příběhu spolu s Vámi naslouchali...

Lenko, jaký je vlastně ten Váš příběh?

Náš příběh se příliš neliší od osudu lidí, jimž se narodilo postižené dítě. Na začátku je jen velká bolest a pocit křivdy, snad milionkrát položená otázka : „Proč zrovna já?“ Poté následuje boj s osudem, víra v to, že když budu dělat vše, co řeknou lékaři, tak se určitě uzdraví... A pak následuje kolotoč: lékaři, rehabilitace, léčitelé, pobyt v různých nemocnicích a láních, stěhování, odchod partnera, ...

Jaké je Lukášovo postižení a jak jste se s ním vyrovnali?

Lukášova diagnóza je DMO. Pohybuje se na vozíku, protože nemůže chodit. Naučil se však sám pohybovat, zvládá s přehledem i „výstup a sestup po schodech“. Má postiženou pravou polovinu těla. Lukáš velmi špatně vidí, má zbytky zraku. S Lukášovým postižením jsme se naučili žít, přijali jsme jej. S jeho handicapem žijeme, jak nejlépe dovedem. Vnímám, že jeho postižení je cesta, po které společně

jdeme, abychom došli k cíli. A věřím, že společně k tomu cíli dojdeme... Věřím, že jednou vstane...

Jak jsi tuto těžkou situaci prožívala coby věřící člověk?

Musím přiznat, že jsem v některých chvílích vážně pochybovala o Boží existenci. Kladla jsem si otázku, jak může Pán dopustit takové utrpení nevinného dítěte? Obviňování a vzdor k ničemu rozumnému nevedlo. Pomohla mi pokora - zastavila jsem se, zklidnila a teprve pak se mi otevřely oči. Pochopila jsem, že každé utrpení má svůj smysl, který postupně objevujeme na své cestě k Bohu ... A také to, že život není jen bolest, ale je i naděje a radost. A tak jsme při té naší cestě životem před patnácti lety našli našeho tat'ku. Nebo on si našel nás? Prostě jsme se našli a spolu máme ještě dvě zdravé dcery, Kačenku a Nikolku.

Jak ses dostala do Benediktu?

Benediktus jsem znala z výstav a

prezentací z Ledče, ale osobně jsem se s ním seznámila až při návštěvě Modletína, kam mě vzala moje kamarádka Renata. Toto setkání pro mě bylo rozhodující. Sice jsem vůbec nechápala, kde jsem se to ocitla, kdo jsou ti lidé a co to tady provádí. Nebylo mi jasné, jestli něco opravují nebo boří v těch ruinách, zarostlých bujnou vegetací. Ale bylo mi na tom místě a mezi těmi lidmi prostě dobře. Uvědomila jsem si, že zdání někdy klame a že uvnitř ruin jsou opravdové poklady. Modletín jsme ještě několikrát navštívili i s rodinou a vždycky tu bylo něco opravdového. A jednou jsem si zde uvědomila, že společenství tady vzniká na podkladě opravdové víry a že i já chci být jeho součástí. A tak se stalo, že v Benediktu jsem si to své místo našla nejen já, ale i Lukáš. Pracuji zde jako speciální pedagog a jsem ráda, že můžu být platná tam, kde se skutečně pomáhá ...

Kde bydlíte a odkud k nám do Chotěboře dojíždíte?

Jsmo z vesničky Chřenovice, která leží nedaleko Ledče nad Sázavou. Za zmínku jistě stojí, že zde máme jeden z nejstarších zachovalých vesnických románských kostelů u nás. A že je nyní, díky péči nás všech (farníků, spoluobčanů, rodáků i úřadů), po zdařilé rekonstrukci.

Lukáši, kolik je Ti let a co rád děláš?

Je mi 22 let. Baví mě dělat s dědou kapičky. Taký na dědu trochu dohlížím. Hlídám ho, aby bral inzulin. Nacvakám dědovi hodnotu, aby měl dobrou dávku. A taký mě baví hrát v kapele, hraji na umělohmotné vajíčko.

Jaká je maminka?

Hodná. Nevyměnil bych ji. Stará se o nás všechny - o holky, o mě a taky o babičku a dědu. Vozí nás na kontroly k doktorům. Mamka taky hodně zapomíná, ale já jí všechny věci připomenu, všechno si pamatuji.

Zlobí Tě někdy sestry, když jsou na Tebe dvě?

Někdy jo, víc zlobivá je Nikola. Jednou jsme s dědou přijeli od doktora z kontroly. Mamka si lehla a usnula. I děda usnul. A když bylo ticho, slyšel jsem škrtání sirek. Nikola škrtala sirkama a snažila se podpálit tužky. Naštěstí jí to nehořelo, tak se nic nestalo, protože jsem jí v tom zabránil.

Lenku, Lukáše a jejich rodinu jsme navštívili první adventní víkend v mlhou přikryté vesničce. Byli jsme okouzleni nejen srdečným přijetím v jejich rodině, ale i místním kostelem. Ve starobylém, vyhrátém a rozsvíceném, adventně vyzdobeném kostelíčku nás u dveří čekal anděl v podobně hodné paní Dvořákové. Zazpívali jsme si adventní písně, sklonili se před Bohem a děkovali mu nejen za úžasný den, ale za všechny ty velké věci, které v našich životech dělá.....

Pane, děkujeme i za Lenku a Lukáše, že je můžeme znát....

Jak se stalo, že jsi u nás dobrovolníkem?

Vzpomínám si přesně na okamžik, kdy jsem poprvé sáhl na kliku a otevřel dveře Domečku. V té době v něm probíhala rekonstrukce a já byl s Radkou domluvený, že pomůžu vymalovat podkroví. Neměl jsem tušení, že existuje nějaký Jean Vanier a jeho myšlenka Archy, a ani ve snu by mě nenapadlo, že tím, jak překračuji práh Domečku, nastupuji na její palubu. V domku vládla příjemná nálada, na lidech, které jsem zde potkal, bylo znát, že vnímají své zaměstnání jako poslaní a mně se s nimi dobře pracovalo. Když se mě Blanka při odchodu zeptala, zda bych jim ještě nepomohl s dalšími pracemi, souhlasil jsem. A tak jsem přišel podruhé, potřetí, no a tak to jde vlastně až do dneška.

O přátelích a kamarádech

Co máš z toho, že pomáháš v Benediktu?

Mám z toho často mozoly na rukou, ale také pocit, že jsem udělal něco, co má smysl. Mám méně času na své koníčky, ale také spoustu nezapomenutelných zážitků. Především jsem však poznal lidi, kteří se spolu navzájem dělí o své schopnosti i neschopnosti. Myslím, že každému člověku byla dána dobrá vlastnost, či schopnost, kterou může nabídnout druhým. A naopak mu byla dána omezení, to, aby se naučil přijímat pomoc a nemyslel si, že je "superman". Právě tak vnímám Archu a také to tak v Benediktu chodí. Ať už je to na táboře, při brigádách nebo pouti na Modletíně.

Nic z toho by nemohlo vzniknout nebýt Blanky a jejích organizačních schopností, Zdeňka a jeho šikovných rukou, Renaty a jejích kuchařských schopností, Nikoly a její schopnosti rozesmát všechny okolo, Lucky a její tiché přítomnosti, Aničky a jejího hudebního talentu, Jirkova úsměvu, Petrovy ochoty, ... (a následuje dalších asi 40 plavčíchů na Arše). A můj vztah k nim? Jsem rád, že právě oni jsou mí přátelé.

Pracuješ v úplně jiném oboru. S lidmi s postižením ses dříve asi moc nesetkával. Jak se Tvůj vztah s nimi vyvíjel?

S lidmi, kteří mají nějaké postižení, jsem neměl žádné zkušenosti. Dlouho jsem si myslel, že právě proto, že jsou něčím omezeni, bychom jim měli pomáhat a alespoň tak jim ten život ulehčit. Jenže to tak není. Když je poznáte blíže, zjistíte, že sice potřebují pomoc ve věcech, které jsou pro nás běžné, ale jejich pohled na svět jim můžeme jenom závidět. Třeba taková Lucka, ta je nejvíce spokojená, když sedíme u večere, v kamnech praská dřevo a vedle ní sedí maminka. Myslím, že má pravdu. K životu nám stačí mít vedle sebe lidi, na kterých nám záleží a poté to, co nutně potřebujeme: jídlo, teplo, domov. To ostatní jsou jen zbytečnosti, pro které je blbost si trápit hlavu. A tak je Lucka vlastně mnohem chytřejší, než všechny ty reklamy, které nabízejí super výhodné úvěry, telefon, který prostě musíte mít nebo záračné prášky na hubnutí... Lucka v tom má jasno.

A pokud si budeme při práci s postiženými lidmi pozorně všimnout, jak se chovají, zjistíme, že pro nás mohou být příkladem. Každý z nich nám určitě něco za naši vnímavost a službu dá. Jen to nesmíme přehlédnout.

Proč máš rád Modletín? Co Ti na něm učarovalo?

Vždy, když jedu na Modletín, tak se těším na nedotčenou přírodu Železných hor, na víkend strávený prací, která mě baví a především na tu naši "partu". Spojuje nás nejen práce, názory či zážitky - od těch zábavných (jako vaření již tradičního rizota?!?), až po také smějeme. Ale když se staly, běhal nám spíš mráz po zádech (kácení Letos jsme již na Modletíně mohli uspořádat pout' a také tábor. I když je toto místo začíná pomalu oživat a snad zde i časem zakotví ta naše Věřím tomu, že pokud na Arše bude i nadále tolik přátelství, úsměvů a ten velký „Lodivod“ tam nahoře, nemusíme se ničeho bát. Jsme totiž v Lukáš Černý - dobrovolník

Co pro mne znamená být dobrovolníkem v Benediktu?

Na úplném začátku mého dobrovolnictví v Benediktu byla touha cítit se někomu pomáhat a jsem však zjistila, že vzájemné. Například spontánní obejmutí, radost z každé prostě všichni opravdu hodně - (Svatováclavské slibně vyvíjí i kariéra dohromady „svedli“ znamená mít mnoho Tvoříme perfektní Za to vše, ti milý Benedikte, děkuji!

hlavně více poznat svět jinak naše pomoc a učení se jeden bezprostřednost, se kterou postižení vyjadřují své pocity, každé je nádhernou lekcí do života. Opravdovost citů, nezištnost a přirozenost, maličkosti,...To jsou velké věci, kterým mne Lucka, Liduška, Jirka....no v Benediktu učí při každém setkání. A že máme možností setkávat se jezdíme na tábory, společně pořádáme různé slavnosti během celého roku slavnosti, Živý Betlém, Pout' svaté Anny...). A za poslední rok se také kapely Benebend :-). Jsme skupina zdánlivě zcela odlišných lidí, které jinak obdarovaní lidé. Být součástí tohoto společenství pro mne dnes přátel, se kterými mne spojuje silné pouto společně prožítých okamžiků. tým, kde může každý uplatnit svůj dar a schopnost.

Anna Dubnová - dobrovolnice

víra, ale také společné ty, kterým se dnes již stromů, neplánovaná odpojených zásuvek). zde ještě mnoho práce, Archa. tolerance a u kormidla dobrých rukou.

(krátká úvaha na zadané téma ...)

Mám napsat pár řádků o Benediktu. Už asi čtvrtý den tápu a nadávám si, že jsem na to kýwla... W hlavě se mi sice honí pár nápadů, ale newím jak na to, protože je to moje premiéra. W podstatě bych chtěla jenom napsat, že je mi w Benediktu příjemně, že mě bawí to, co pro Benediktus dělám, že jsou tam milí lidé, ...

Jsem w Benediktu cirka od jara. už roky. Sháním wše, co je třeba Modletín. A prawdou je, že když „děti“, je to paráda. Je to když widíte, že to, co děláte má pocit z odvedené práce nezažila. s postižením nepřišla do styku. na to být asistentem, nemám ani obdiwuji wšechny ty, kteří

Nemůžu si odpustit poděkowání. materialistické době, kde se potkat tak skromné a ochotné w Benediktu. Děkuji za to, že je starání se o jinak obdarované lidi jejich životem, že wědí co dělají, že to dělají dobře, že dokáží obětowat i mnohé ze soukromého života, že mnozí dělají zadarmo a w neposlední řadě za to, že pijí wodu, kterou káží.

Nyní mi přijde, že ty lidičky znám - od peněz až po cihly na widm rozzářené oči těch našich neuwěřitelný pocit uspokojení, SMYSL. Doposawad jsem takowý Dříwe jsem ani vlastně s lidmi Řeknu poprawdě, že nejsem typ žádne kreatiwní wlohy, a proto s našimi „děťmi“ dělají.

W dnešní uspěchané, wětšina honí za penězi, je wzácné lid, jako ty, co dělají

že to dělají

TěBůh, Terka

Blázen

Bohuslav Reynek

Blázen jsem ve své vsi,
znají mě smutní psi,
bílí psi ospalí,
plynoucí do dáli,
žádný z nich nešťáká:
těší mne z daleka,
Jsou to psi oblaka,
běží a nekvílí.
Smutkem jsme opilí,
kam jdeme, navíme;

požehnej duši mé,
Pastýři prastarý
s hlubokými dary
měsíce a bdění,
s trny na temeni
těžkém, rozbodaném
jako srdce. Amen

(Ze sbírky *Měsíc a jiní*)

PF 2009

Benediktus

NotaBENE / časopis pro blízké / vydávaný o.s. Benediktus / 3. číslo / vyšlo v Chotěboři v roce 2008 v čase adventním /
Na vzniku tohoto čísla se kromě výše uvedených podíleli: Blanka Nikodemová, Radka Jindrová, Martin Jindra /
Obrázek na obalu: Vladimír Janda, Milena Gruntorádová, Lucie Nikodemová - „3+1 na Modletíně“
Grafiky na straně 15 a 30 Bohuslav Reynek, na str. 15: „Narození Páně“

USPÁVANKA SE SNĚHEM A KRÁSNOU PANÍ

V ledové sluji
z jinovatky krajku
okolo hrdla krásná paní má
a zpívá šeptem,
zpívá uspávanku
a je to píseň celá stříbrná.
V zavátých úlech
včely střeží med,
ve sněhu zajíc
udělal si jamku
a spi, můj hochu,

už i medvídek
celý se schoval
do zimního spánku.
V ledové sluji
z jinovatky krajku
okolo hrdla krásná paní má
a zpívá šeptem,
zpívá uspávanku
a celou zem tou písní
uspává.

Jan Skácel